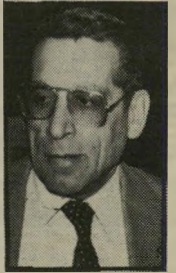


(המשך מעמוד 3)

אוסף ארזה נרכש בשקלים בסכום השווה ל-27,000 דולר. לקליטתו של האוסף במוסיאון אנו זקוקים לסכום כסף גדול מזה עבור מיבנה, מיוג אוויר, ריהוט, כרטוס, מיון וכו'.



זאבי

השימוש עלידי הצי בור באוסף, כמו באוסף פים אחרים שברשותנו (אוסף אברהם סוסקין, שימרון קורבמן ואח"ר), הוא על-פי נוהלים שהתקנו ממוסדות תרבות אחרים בישראל (מוסיאונים וספרייות), והתעריפים הנדרשים עבור התמונות הם העלות הריאלית ואף פחות ממנה.

מכאן שההגדרות על "תגמולים שמנים שהתצלומים יכניסו" או "תשלום כספי מפולפל" הן לא במקומן. גם ההערה על "מה טעם במוסיאון שאוצרותיו נאגרים במרתפיו, קבורים בתיקים ואיש אינו רואה אותם" היא ההיפך מהאמת.

**רחבעם זאבי, תל-אביב**

## רציחות בסיגנון סובייטי

71 השאלות של העולם הזה (5.6.84), בקשר לרצח שני חוטפי האוטובוס מתל-אביב לאשדוד, הזכירו לקורא את ימיו בצבא האדום.

יותר משש שנים הייתי בצבא האדום, והשתחררתי רק שנתיים אחרי שנסיימו קרבות מלחמת העולם השנייה. מתוך זה השתתפתי במשך שנתיים בקרבות נגד הגרמנים, כקו האש הראשון.

קיבלנו אז פקודה שלא לקחת בשבי אזרחים סובייטיים — כמו אוקראינים, קירגיזים, טטרים ואפילו רוסים — שלאחזו נגד הצבא האדום, אלא לחסל אותם במקום.

בסוף 1946 השתתפתי בקרבות נגד "הפרטיזנים" (כפי שהם כינו את עצמם) הליטאים — קרבות שנערכו על אדמתם. למעשה, הם לא היו לוחמיחופש אלא רוצחים, ששחטו מישפחות ליטאיות שלמות, אשר שיתפו פעולה עם השילטונות.

את מה שראיתי אז לא אשכח לעולם. שוב קיבלנו פקודה לא לקחת שבויים. "לחסל! היתה הפקודה.

לצערנו הרב, העבודה הזו נמשכת עד היום באפגאניסטאן, עלידי אותו צבא אדום.

**ססח לאור, קריית-ביאליק**

עניין רצח ארלוזורוב, שאירע לפני יותר מ-50 שנה, נראה למשללה יותר חשוב מרצח השבויים שחטפו את האוטובוס. הרצח הראשון הצדיק הקמת ועדת-חקירה ממלכתית, בעוד שבחקירת הרצח השני, הטרי, כשניתן לברר פרטים אצל עדים אובייקטיביים שהיו במקום, כשירדע למי שצריך לדעת מי הם האנשים שלכדו את השבויים — החלטת להסתפק בחקירה פנימית של מערכת הביטחון, כשהממונה עליה הוא קצין שצמח מתוך המערכת.

לאור המיקרה הזו, תמהני אם לאמירה "העולם כולו נגדנו" יש על מה להסתמך. אולי כדאי לבדוק היטב אם בעניין זה לא הופרכו כמה לאווים. דריר לוי, לימה, פרו

## בול וינגייט

השבוע יוצא בול לזיכרו של מירד גנרל אורד וינגייט, "הידיד" (1903-1944).

לווינגייט היו שני שמות פרטיים, ולצדדי הורפסו על הבול כסדר הפוך. אין זו אשמתו של השירות הכולאי: הטעות נספיעה לראשונה בספר שפורסם לפני עשרים שנה, ומאו הועתקה פעמים רבות.

הגיעו הדברים לידי כך, שמתרגם סיפור החשוב של כריסטופר סייקס אורד וינגייט (או העורך של התרגום), "תיקן" את שמו של וינגייט.



חתימת ידו של וינגייט

בהוצאה העברית. זה מזכיר את הסיפור על תרגום המלך ליר ליידיש לפני שנים רבות, שעליו כתב המתרגם: "שיקספיר — מתורגם ומשופר".

אני מציע כי אם יש לכם הזרמנות להזכיר שמו של וינגייט, תכתבו פשוט: אורד וינגייט. אברהם עקביה, חיפה

● הקורא עקביה הוא מחבר הספר עם וינגייט בחבש, שהתפרסם בעברית בשנות הארבעים. הוא צירף למכתבו פקסימיליה של חתימת אורד צ'רלס וינגייט מ-1943.

## סף האיום של הנקבה

בקטע נשים לא עלינו טען אורי אבנרי (העולם הזה 10.6.84) כי שלוש הנשים הבולטות בפוליטיקה של תקופתנו — גולדה מאיר, אינדורה גאנדי ומארגרט תאצ'ר — עלו לגדולה בגלל לאומנות קיצונית.

העורך מציינ עובדה זו דווקא על רקע האיחור בקליטתה הפוליטית של האשה בתפקידי מנהיגות. במהותן, כך ניתן להניח, נשים כאמהות לילדים היו חייבות להיות רוקא שוחרות שלום.

לדעתי, ההסבר לעמדת הפוליטית של שלוש הנברות הנ"ל ושל נשים בכלל שונה מההסבר המוצע על-ידי אורי אבנרי. כל המכיר את התנהגותה של חתולה ה"מיניקה את גוריה, או לביאה השומרת על צאצאיה יזכה, שספי האיום בהתנהגותה של הנקבה רגיש יותר מזה של הזכר, כלומר — הנקבה, דווקא מהיותה ומעבר למקובל בין זכרים.

קרוב לוודאי שגם אשה בפוליטיקה ממשכה את תפקיד האם (על דבורה הנביאה נאמר: אם



מאיר

בישראל). מלחמות אינן פועל יוצא של הרפתקנות ונכונות לסיכון, לשמו, אלא של תחושת איום.

השאלה כמובן, האם האינסטינקטים הנשיים הנוטים להעלות את ספי הרגישות לאיום פועלים בדרך-כלל לטובת פוליטיקה שקולה. אינני יכולה לקבוע כאן ריעה פסקנית, אך יש לזכור, כי אנו חיים בעולם מסוכן שבו, לעיתים, האינטואיציה הנשית עדיפה על ההגיון הגברי הקר.

## פסולת בחירות

סיסמות העבר בראי ההווה. כרעינאי במישרד-פירטום גדול בתל-אביב אני שולח לכם "פסולת" בחירות, המבוססת על



הסיסמה הקודמת של הליכוד: "הפעם אתה חייב לבחור". נמרוד בורזיש, תל-אביב

## לשתק הכל

בהמשך למכתבו. למוות אין שירה" (העולם הזה 16.5.84) מציע הקורא מתכונת אחרת ליום הזיכרון לחללי צה"ל.

בין השעות 11.00—13.00, שבהן נערכות האוכרות הממלכתיות, יש לשתק את כל הפעילות במדינה — עבודה, תחבורה, כלי-תיקשורת וכדומה. צפירה בת שלוש דקות תפתח ותסגור את זמן האבל הלאומי.

זיכרם של חללי צה"ל יקר לנו מכדי שנרבר בו מילים גבוהות ונזמר בו מנגינות. דן וייס, חיפה

## אוטובוסים לקלפי

נהגי התחבורה הציבורית מנצלים את מקום עבודתם לתעמולת בחירות של הליכוד.

לאחרונה נתקלתי בתופעה המקוממת, שנהגי דן מרביקים באופן פרטי מרבקות תעמולה של הליכוד בתוך האוטובוסים.

זכותי, כמשתמשת בתחבורה הציבורית, לנסוע באוטובוס חופשי מתעמולת הליכוד או כל מיפלגה אחרת.

אני קוראת לציבור הנוסעים למחות ולפעול נגד תעמולה בתחבורה ציבורית. אני קוראת גם להנהלות הקואופרטיבים דן ואגד, להורות לנהגים להסיר לאלתר את תעמולת-הבחירות באוטובוסים.

אני פונה בזה בבקשה גם ליועץ המישפטי של ועדת הבחירות לכנסת, לפעול כנגד פעולה בלתי-לגיטימית זו.

סילביה אשרוב, תל-אביב

## זהירות — חובה

עריית רחובות עשתה זאת. מדוע לא ילכו בעיקבותיה עיריות אחרות? דבריו של נהג מנסה עוררו בי הרגשה רחופה לבוא כטענות על הנעשה בתחום התאונות, הרבות מדי.

לפי דעתי, חייבים לשים לאורך כל הרחוב שלטים שיקראו למניעת תאונות. הכתובות במלואות העיר רחובות חקוקות עדיין בליבי: "חיים ברגע או רגע בחיים".

זהירות חובה. דויד קוברינסקי, תל-אביב

## האם יכבלוהו באזיקים?

מה יקרה לקורא אם ינסה לפגוע ברב לוינגר?

רוב המתנחלים המשתייכים לגוש-אמונים מסכימים, שהנסיון לרצוח את ראשי-העיריות בגדה המערבית היה חיובי וחינוכי, כי חברי הוועדה להכוונה לאומי שואפים להקים מדינה פלסטינית, ולכן הם מסוכנים למעשה ההתנחלות.

האם מותר לי להתארגן כדי לנסות לפגוע ברב משה לוינגר, כאליקים העצני, ברכנים אליעזר ולדמן, אריאל דומיהם, אם מוסכם על רבים כמוני שהם עויינים את המעשה הצינוי ומסכנים את עצם קיומה של מדינת ישראל, אינם מ"מזלזלים בסמכות הממ"שלה ועלולים להמיט שואה על ילדינו?

מה יהיה עונשי, אם אחיל לגנוב ממחנות צה"ל נשק וחומרי-חבלה? מה יהיה דיני אם אנסה לפוצץ בתי-כנסת בהתנחלויות?

האם הציבור החילוני, שוחר מדינת ישראל בגבולותיה המדיניים, יעלה לרגל לבית-כלאי? האם גם אז לא יכבלוני באזיקים?

דן יהב, תל-אביב

**ניצבים על כיסאות**

מפכ"ל המישטרה החליף את מפכ"ל מחוז תל-אביב. האם הוא דואג לכיסאו שלו או לטובת המישטרה?

אריה איבצן, מפכ"ל המישטרה, העביר את ניצב אברהם תורגמן מתפקידו כמפקד מחוז תל-אביב, ומינה במקומו את ניצב דויד קראוס. חילופי התפקידים נעשו כמסוד מאור לפרשת אסף חפץ המפורסמת. דבר היכול לרמז כי איבצן דואג לכיסאו יותר מאשר לסדר במישטרה.

גושיה אהרן, רמת-גן

## מישרד בלי ראש

הבילבול-מוח של מישרד-הבריאות יכול לגרום מיגרנה.

לפני שלושה חודשים הוציא משרד-הבריאות חוזר לכל בתי-המירקחת, שבו אסר עליהם למכור תרופות מסוג אופלגלן וטמנין ללא מירשם רופא.

אחר כך הופץ חוזר אחר, בו לא נאסרו תרופות אלה.

לפני חודש שוב הן נאסרו, ויומיים אחר-כך התבקשו בתי-המירקחת, "להקפיא" את החוזר האחרון.

כבוד שרי-הבריאות, אני צרכן מושבע של כדורים נגד כאב-ראש, והחוזרים שלך מעצבנים אותי. לא, אל תבין אותי לא נכון. אני לא מתמכר לכמוסות. אני זקוק להן רק כימי המסין. אבל אם תמשיך לבלבל את המוח לרוקחים ולמשתמשים, יש סכנה שאפתח מיגרנה כרונית.

גלעד נוימן, תל-אביב

## פרצופים של ערב בחירות

מניו המעוותות של "המחנה הלאומי" מעוותות את חינוך הפעוטות והשלי-שיה המצחיקה אינה מובילה.

ככל פעם שאני רואה את פניו של ספי ריבלין על המירקע, אני חשה חלחלה. לא רק בגלל הצורה הוולגארית והאגרסיבית שבה הוא מנסה להעביר את מסריו השדופים של הליכוד, אלא בגלל היריעה שהאיש הזה, שאינו יודע אלא לעוות את פרצופו בצורה פרמיטיווית ביותר, הוא כוכב קבוע בתוכניות-הילדים, ושפניו המעוותות הופכות חלק מהמיטען ה"תרבותי" שרוכשים ילדינו באמצעות הטלוויזיה.

דליה פרימן, חיפה

